

РЕШЕНИЕ

№ 7314

гр. София, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7965** по описа за **2022** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в ЗАНН.

С Решение от 08.07.2022г., постановено по н.а.х. дело № 1872/2021г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, I-ви състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 20-4332-024596/19.01.2021г., издадено от Началник група към СДВР отдел „ПП“, с което на А. Й. Т. от [населено място] по т. 1 за нарушение на чл. 20, ал. 1 на основание чл. 185 от ЗДВП е наложено наказание глоба в размер на 20 лева; т. 2 за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3 б. „в“ от ЗДВП на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДВП е наложено наказание глоба в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 (два) месеца.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, е обжалвано от А. Й. Т.. Касаторът моли за отмяната на решението, ведно с потвърденото с него наказателно постановление, по съображения за допуснати нарушения на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила – основания за касационно оспорване по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. По същество твърди, че не е извършил вмененото му нарушение, доколкото липсвали щети по автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , както и че с лицето, управлявало същият автомобил се били разбрали по повод настъпило ПТП.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът се

представлява от адв. В., която поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по касационната жалба – Началник група към СДВР отдел „ПП“ за съдебно заседание редовно призован, не се явява, изпраща представител и не ангажира становище.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал.2 от АПК, вр. чл. 348 и чл. 354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че на 13.10.2020г. около 12.00 часа в [населено място], А. Й. Т. като водач на л.а. с рег. № [рег.номер на МПС] при движение по [улица]с посока „изход“ и срещу № 76, реализирал ПТП с движещият се пред него л.а. Сеат Л. с рег. [рег.номер на МПС] . След извършеното ПТП, водачът на лекия автомобил и настоящ касатор е напуснал мястото на ПТП без да уведоми органите на реда.

АУАН бл. № 770639/22.12.2020г., е бил съставен по декларации на участниците в ПТП и по Докладна записка посетилия ПТП-то патрул (АП 91/3). Актът е бил съставен на основание чл. 40, ал. 3 от ЗАНН в присъствието на „двама други“ свидетели, в присъствието на А. Й. Т. и връчен на същият ден. Касаторът Т. е подписал АУАН бл. № 770639/22.12.2020г. без възражения, като такива в указаният 3-дневен срок не са постъпвали пред АНО.

Така описаната фактическа обстановка първоинстанционният съд е установил въз основа на събраните по делото писмени доказателства и разпита на св. В. Н. В. – пострадал от ПТП-то, В. И. З. – служител на СДВР и посетил местопроизшествието. Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото, първоинстанционният съд е приел, че атакуваното НП следва да бъде потвърдено изцяло, като законосъобразно. За да потвърди последното СРС установил, че в хода на административно наказателното производство не били допуснати съществени процесуални нарушения, като АУАН и НП съдържали задължителните по закон реквизити. От доказателствата по делото безспорно се установявало извършването на нарушението на ЗДВП, доколкото нарушителят не е изпълнил задължението си по чл. 123, ал. 1, т. 3 б. „в“ от ЗДВП, а именно при разногласия между участници в ПТП да уведоми компетентните органи на МВР и да не напуска местопроизшествието. Съдът установил още, че наложеното наказание било правилно индивидуализирано, при което потвърдил НП № № 20-4332-024596/19.01.2021г.

Настоящият състав намира, че атакуваното първоинстанционно решение е правилно и законосъобразно.

Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, за които следи служебно, в която насока АССГ не констатира допуснати нарушения. СРС не е допуснал

съществено процесуално нарушение-чл.348, ал.1, т.2 от НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство. Необосноваността не е касационно основание /арг. от чл.348, ал.1 от НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН/, тъй като касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване. Касационният съд може да контролира само начина на формирането, но не и съдържанието на вътрешното съдийско убеждение, поради което и не може да прави своя преценка на събраните доказателства и да изгражда въз основа на нея фактически изводи, след като не е допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото, които биха обусловили връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС. В случая, въззивната инстанция, като съд по фактите и по правото, е събрала необходимите за изясняване на делото доказателства и не е допуснала процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН или процесуално нарушение, изразяващо се в игнорирането на относими доказателства, или недостатъчната преценка на някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване. Фактическите констатации са направени след анализ на събраните по делото доказателства-свидетелските показания, събрани в хода на съдебното следствие и съдържащите се в преписката писмени доказателства, приобщени към доказателствените материали по делото по реда на чл.283 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН. Вътрешното си убеждение съдът е формирал без логически противоречия и без да изкривява техния истински смисъл и значение. Наличната доказателствена маса, е била достатъчна за изграждането на несъмнени и категорични изводи за дейността на Т.. В решението е даден мотивиран отговор на всички направени възражения, включително и относно характера на нарушението и неговите обективни и субективни признаци.

На първо място, СРС правилно е приел, че е извършено нарушение по чл.20, ал. 2 от ЗДвП, за което законосъобразно е ангажирана отговорността на А. Й. Т.. В същност по повод това вменено административно нарушение не е имало спор както пред въззивната инстанция, така и пред касационната.

Спорът се свежда до вмененото по чл. 123, ал. 1, т. 3 б. „в“ от ЗДвП и наложеното на осн.. чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП административно наказание – глоба в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от два месеца.

Съгласно чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди и между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. В случая е безспорно установено, че касаторът е притежавал качеството на водач на пътно превозно средство /ЛПС/ по смисъла на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП. Безспорно е установено също така от приобщените към делото писмени и гласни доказателства, че на сочената в АУАН и

НП дата и час Т., като водач на МПС с рег. [рег.номер на МПС] е реализирал ПТП с движещият се пред него л.а. Сеат Л. с рег. [рег.номер на МПС] .

Настъпилите материални щети са част от легалната дефиниция на понятието "пътнотранспортно произшествие", дадено в § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП, съгласно която "Пътнотранспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. В конкретния случай настъпването на същите е посочено в съставения АУАН, като в него е препратено към съставения протокол за ПТП, който протокол е приложен към административно наказателната преписка, с оглед на което релевираните в жалбата възражения в тази насока са неоснователни.

Установява се също, че жалбоподателят е напуснал мястото на ПТП без да уведоми и изчака органите на МВР, при което е осъществил от обективна и субективна страна соченото в АУАН и НП нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" ЗДвП, която норма регламентира задължение за водачите на МПС, което касаторът съзнателно не е изпълнил. Неизпълнението на това законово регламентирано изискване правилно е подведено под санкционната разпоредба на чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП, съгласно която водач, нарушил задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. Наложена глоба и лишаване от право да управлява МПС кореспондира с тежестта на извършеното от касатора нарушение.

Най-после и по отношение на твърдяното от процесуалния представител на касатора „съгласие“ по отношение на произшествието, обстоятелствата, свързани с него и вредите. Разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „б“ от ЗДвП дава отговор на въпроса как се процедира при липса на спор между участниците в ПТП – подписва се двустранен констативен протокол за пътнотранспортното произшествие. Всички други „уговорки“, „съглашателства“, „даване на пари за автомивка“ и пр. са ирелевантни за случая. Въведеното изискване за подписване на двустранен протокол е именно за да гарантира правната сигурност както по отношение на участниците в ПТП, така и по отношение на трети лица, вкл. контролни органи.

Предвид изложените съображения, съставът на съда, като касационна инстанция намира, че решението на визивния съд не страда от твърдяните в жалбата пороци, не са допуснати твърдяните в жалбата нарушения на материалния и процесуалния закон, както и не констатираха такива при извършената служебна проверка съгл. чл. 218, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Не са налице и наведените касационни основания, представляващи основания за неговата отмяна, поради което като законосъобразно и обосновано решението следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.1 от АПК, вл.чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 08.07.2022г., постановено по н.а.х. дело № 1872/2021г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, I-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 20-4332-024596/19.01.2021г., издадено от Началник група към СДВР отдел „ПП“,

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: